

A tűz lángja virrasztott

Lelked mélyén magányos
gyermek hangja sűgött
vékony, kétségbeesett hangon.
Szíved átjáró volt a föld
és az ég között. Ezen a szűk
völgyön ment keresztül az út.
A hajnali derengések
reszkető fénye életed
filmjét pergette. A tudás
állandó készenlétben lapult
az agyadban, s bármikor
előfűttenetted, akár
a házőrző kutyádat.
S dagasztó boldogság volt

az a hajtóerő, mely a családi
élet jármába parancsolt.
Nem olvasta senki, miként
zajlottak napjaid ezen a földön,
mivel töltötted életed delelőjét,
őszét. S ha a tűz lángja
virrasztott csak fölötted,
a sötétség mögött megszürted
a csöndet. Ha egy nappal
újra közelebb jött az ősz,
deret hoztak az éjszakák,
és apró rőt levélkék hullottak
körülötted, és szellő jött, mintha
aranyat sírtak volna a fák.

Olyan csöndesség volt

Itt várakozott az ifjúság és öröm
a közelgő tavaszra. A holdfényben
lehajoltak a hegyek, és erdőszagot
csókoltak az út porára.
Sűrű esőcseppek csipkedték az arcomat,
a kukorica halványzöld pántlikái
között. A fellángoló villámok mintha
férfierővel birkóztak volna.
Friss vizű források kuncogtak
a réten, s a patak a fák között
verdesett, mint egy nyugtalan szív.
A szellő is itt bujkált a fák
között, mint a szerelmes gondolat.
S ha a falu már álmos volt és fáradt,
az utca hátán alig mozgott egy-egy
elkészt ember.
Olyan csöndesség volt, hogy egymás

gondolatait is hallottuk, s langyos
virágszaggal öntött nyakon
a tavaszi este.
Itt takargatják a nagy lombú fák
a sírhantok fölött pihenő csöndet.
A rózsát méhek dongják körül
álmosító, zsongó muzsikálással.
Az őszi tűzhelyek mellett melegedők
a bibliák elfakult oldalait
már odafönt lapozgatják.
Itt várakoztak a barátok biztos
bizonytalansággal, amikor füledt
nyár aszalta a völgyet.
Álom és ébrenlét mezsgyéjén
lebegve emlékezem.
Ez a kora tavaszi pirkadat belefészkelte
magát szemembe.

Zsendülő búzavetések

Az utak hozzád szelődültek,
a zsendülő búzavetések selyme
simogatta szoknyád szélét,
s tekintetedben a távolság csendje
puhán fészkelődött. A csend távolsága
mérte útjaid hosszát és mélységét.
A csillagsugárnál is végigbotorkált
mezőkön aratók dala szállt a nyárban...
S a földre hintett szalmán a naptól
feketére csókolt kezüket
a csillagég simogatta kicsiny párnájukon.

Rőzsefény

A cserjésben ágakat tördelsz,
összekötöd vaskos rőzsecsomóját,
válladra veted, és némán
lépegetsz hazafelé.
Amikor hazatérsz, már
az árnyak átnyúlnak házadon.
Térdeden pattan az ág,
s a gyufától táncoló lángpapíron
morgolódik az elmúlás.
Az első csillag szemérmesen
előbújik az alkony mögül.
Házad fala belevilágít
az éjszakába, és udvarodban
megpihen az este.